

Det kan dog være Tvivl underkastet, om jeg har Ret heri, men jeg tror det.

Lad os nu se paa, af hvad Beskaffenhed den begaaede Forseelse er. Da vi i 1880 forhandlede om den militære Straffelov, blev der vedtaget en § 182, som sætter særlig Straf for Udeblivelse fra Kvarteret. Jeg var imod det i Princippet, fordi Ulydighed er Ulydighed. Om den er stor eller lille, afgøres ved Straffens Udmaalning i det enkelte Tilfælde, og jeg fandt det urigtigt paa Forhaand at stemple Udeblivelse fra Kvarteret som en Forseelse af mindre Betydning end anden Ulydighed. Man bestemte, at Maksimum for første Gang var 2 Dages Vagtarrest, anden Gang 4 Dages og tredje Gang 8 Dages Vagtarrest. Men der siges udtrykkelig i § 182, for saa vidt der ikke er særdeles skærpende Omstændigheder til Stede. Men her var den særlig skærpende Omstændighed, at de paagældende havde bedt om Nattegn, og det var blevet dem nægtet. Det gør absolut streng Straf nødvendig, saa at man ikke en Gang kan komme til Vagtarrest, men maa højere op. Det, man skal spørge om, er, om man kan sige absolut, at her foreligger Mytteri. For at afgøre det, skal man have Kendskab til alle de forskellige Forhold, der ere oplyste i Krigsforhørene, hvad vi ikke have. Der staar i § 104, at naar flere Krigsmænd forene sig om at begaa Oprør imod en Befalingsmand eller vise ham Ulydighed, er det Mytteri. Og nu synes det, efter alt, hvad der foreligger, at flere Krigsmænd her have sluttet sig sammen og vist Ulydighed.

Men naar man saa vil søge en billigere Fortolkning og sige: Nej, det er ikke Mytteri, men der er vist grov Ulydighed, maa man i alt Fald komme til en Straf af en anden Beskaffenhed end den, Jurisdiktionschefen har ment sig berettiget til at dekretere. Thi det tør jeg sige for Hærens Vedkommende, at den Maade, hvorpaa denne Sag er afgjort, ses af de Folk, der have haft med lignende Sager at bestille, som det første Skridt i Retning af at ophæve Lov og Ret og sætte Vilkaarlighed i Stedet. Hvordan det var muligt, at en Jurisdiktionschef kunde bære sig saadan ad, forstod ingen, der selv havde været Jurisdiktionschef. Der maatte være sket noget. Og saa løstes Gaaden. Jeg tror „Politiken“ har gjort den højttærede Krigsminister en Bjørnetjeneste ved at skrive en Artikel om Begivenhederne i Odense, som var den rene Panegyrik, og hvori Krigsministeren blev rost som den, der havde løst Spørgsmaalet og anvist en

Vej til at bøde paa de værste Mangler i vor militære Straffelov, nemlig at ordne Sagen i Mindelighed og ikke lade den gaa til Krigsret. Jeg ved ikke, om man vil overføre det samme Princip paa den borgerlige Straffelov og afskaffe den af samme Grund. Det kunde der vel være lige saa god Anledning til at gøre.

Men da denne Erklæring er kommen frem, oplyser den højttærede Krigsminister Dagen efter, at det er en Misforstaaelse — „Politiken“ kalder det chevaleresk —, det er ikke ham, der har noget med den Sag at bestille, men, siger han, det er Krigsministeriets Direktør, der har influeret paa Regimentschefen, og derved er der kommet denne „formentlig“ heldige Afgørelse. I dette lille Ord „formentlig“ ligger der dog skjult en Tvivl om, hvorvidt Krigsministeren egentlig anser den trufne Afgørelse for saa overordentlig heldig. Ministeren gaar imidlertid videre og siger, at selvfølgelig handlede Krigsministeriets Direktør i Forstaaelse med ham, men det var efter Direktørens Initiativ, at Afgørelsen blev truffen, og han tilføjer, at da det var Direktørens Initiativ, er det altsaa Hærens. Imod dette vil jeg tillade mig at nedlægge en bestemt Indsigelse. Selvfølgelig har Krigsministeren Ret til at vælge, hvem han vil, til Direktør og faa ham udnævnt, men Direktøren har ikke det allerringeste med Hæren at bestille. Ingen har spurgt om, og Hæren skal ikke spørge om, hvem Krigsministeren tager til Direktør, men der ligger i dette Udtryk om Hærens Initiativ dette: Jeg er den civile Mand, som ikke har Forstand paa disse Ting, men det er Direktøren i Krigsministeriet, der har taget Initiativet. Derved kommer Direktøren i Krigsministeriet med ind i Sagen. Hvad Direktøren angaar, skal jeg kun udtale, at jeg lykønsker Ministeren til hans Valg af Direktør, det er et fortreffeligt Valg. Men et Menneske kan jo ikke gøre for, at han ikke har den nødvendige Erfaring, og den nuværende Direktør, der er udnævnt til Oberstløjtnant, har aldrig været Bataillonschef og endnu mindre Jurisdiktionschef. Dette var et fremmed Omraade for ham, og derfor skulde han have holdt sig borte fra at give Raad. Han skulde saa meget mere have holdt sig borte fra det, som Krigsministeren personlig har den Medhjælp, han behøver. Det er det gale, som jeg har haft Lejlighed til at omtale ved Behandling af Forslaget om Krigsministeriets Personale, at de fyldte Ministeriet med en